

³Aldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, ⁴aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket. ⁵Mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is. ⁶Ha szorongattatunk, ez a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk. ⁷A mi reménységünk bizonyos felőletek, mert tudjuk, hogy amiképpen részesítársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is. Kedves Testvéreim!

Nyomorúság, szorongattatás, szenvedés és vigasztalás. Mai igénk kulcsszavai ezek. De jó lenne azt mondani erre, hogy hol érint ez bennünket. Bárcsak azt mondhatnánk mind személyes, mind családi, mind gyülekezeti életünkben, hogy tőlünk távol áll mindez, a mi életünkben nincsenek nyomorúságos helyzetek, sosem érezzük azt, hogy külső erők szorításában élünk, a szenvedésről azt sem tudjuk eszik-e vagy isszák. Bárcsak azt mondhatnánk, hogy nekünk aztán nincsen szükségünk vigasztalásra.

De a mai ige nagyon is aktuális. Pál szavaira ma is, mint ahogy minden kor, minden keresztyénének, szüksége van. Vigasztalásra szorulunk, mert nyomorúságunk, szorongattatásunk van, mert a szenvedés része a mindennapjainknak. És igen, vannak időszakok az ember életében, de nem csak az ember, hanem egy gyülekezet életében is, amikor talán még inkább felértékelődnek Pál apostol szavai, akkor, amikor nem egyszerűen az emberi vigasztalásról beszél, hanem arról, hogy „Isten vigasztal minket”. Ilyen idő ez a mögöttünk álló két hét. Endreffy Péter, fiatal hitoktatónk tragikus halála megrázta gyülekezetünket. Értetlenül állunk előtte, és feltesszük a kérdéseinket, hogy miért engedte ezt meg Isten? Sok-sok gondolat kavargott ezzel kapcsolatban a fejemben a hét elején. Megfogalmazódtak vádak, amelyekben jó adag önzés is volt: hogy tehette ezt Peti, hogy tehette ezt velünk és hogy tehette ezt velem. Pont most, pont egy ilyen nehéz időszakban, pont akkor amikor úgy tűnt, hogy előrefelé haladunk... Aztán megfogalmazódott az önvád is: hogy nem vettem, vettük észre, hogy mire készül, miért nem álltam mellette jobban, miért nem kérdeztem meg, hogy segíthetek-e. Aztán persze jöttek a most mi lesz, most hogyan tovább, a reménytelennek látszó feladattenger, a hullámok, amelyek csak a tanévkezdés miatt is elborítottak volna, most még nagyobbra látszottak nőni.

Szerdán szembesültem azzal, hogy miről fogunk prédikálni ma. És ráébredtem, hogy itt sokkal többről van szó, mint véletlen egybeesésről. Hogy az a vigasztalás, amelyről Pál beszél, az éppen az, amire nekem is, de nekünk is, mint gyülekezetnek szüksége van ebben a helyzetben, sőt nem csak ebben a helyzetben, hanem személyes életünk nyomorúságai, szorongattatásai, szenvedései között is.

Pál apostolnak a 2. Korinthusi levele az egyik legszemélyesebb hangvételű levele, amelyben a legtöbbet ír önmagáról. Kitérül a gyülekezet előtt, ami annál is inkább furcsa, mert a leírtak alapján éppen az ellenkezőjére kellene számítani. Mert a gyülekezet megsértette, megbántotta őt. Támadták, ráadásul a háta mögött. Megkérdőjelezték mindazt, amit mondott, tanított és tett közöttük. És Pál, bár néhány dolgot helyretesz, de mégsem indulatosan ír, hanem a közös teherről, a közösen viselt nyomorúságról ír, ráadásul úgy, hogy áldja Istent ezért. Hálás ezekért. Hálás Istennek a szorongattatásért, a nyomorúságért. Hát normális ez a Pál? Vagy tán megőrült?

Nem, Pál nem örült meg, hanem végiggondolva saját, és gyülekezete helyzetét rájött valami nagyon fontos dologra, amit így fogalmaz meg: ⁵Mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is. ⁶Ha szorongattatunk, ez a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk.

A nyomorúság és a szorongattatás nem azért van, hogy szenvedjünk. Nem azért engedi meg Isten mindezeket, mert nincs jobb dolga, vagy ezen szórakozna. Hanem mindezek közelebb segítenek bennünket az Istenhez. De még mielőtt félreértené valaki: nem azért szenvedünk, mert Istennek ez az akarata. Hanem a szenvedést használja fel Isten arra, hogy közelebb kerüljünk hozzá.

A nyomorúság, a szorongattatás tehát nem Isten, hanem – ahogy Luther fogalmaz a „testünk a világ és az Ördög” miatt van. A saját testünk visz bűnre, mint történt ez Dávid esetében, vagy a világ, a korszellem, a környezetünk csábít és ez vezet a nyomorúsághoz. Vagy, ahogyan Jób esetét olvassuk – a Sátán kéri ki az embert, hogy megrostálja, hogy szembe fordulva teremőjével megtagadja őt.

Pál nem fél arról beszélni, hogy őt is támadások érik. Hogy ő is nyomorúságban, szorongattatott helyzetben van. Mert tudja, hogy Jézusért, az ő ügyéért szenved, sőt egyenesen úgy fogalmaz: az ő szenvedése Krisztus szenvedése: ⁵Mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is.

Ha a szenvedés bőséges, akkor bőséges a vigasztalás is, mondja Pál. És azt hiszem, hogy éppen ez az a pont, amit jó, ha megjegyzünk, és tudatosítunk.

Pál nem azt mondja, hogy akik Jézust követik, őt szeretik, azoknak az élete tökéletes boldogságban, nyugalomban, békességben zajlik. Sőt – éppen Jézusra hivatkozik, amikor azt mondja részünk van az ő szenvedéseiben. Jézus többször beszélt arról, hogy akik őt követik nem spórolhatják meg a szenvedést: *Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem!*, ¹¹*Boldogok vagytok, ha én miattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.; A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot.;* ²⁰*Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé fordul.* ²¹*Amikor az asszony szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyötremre az öröm miatt, hogy ember született a világra.*

Jézus ezt sosem rejtette véka alá. Sok tanítvány el is hagyta ezért. Nem akarták követni őt, mert nem akarták vállalni az ezzel járó kockázatot. Pál apostol ezt megtette, szembement mindennel, még saját magával is, hiszen ő is úgy gondolta, mint korának sok-sok embere, hogy az Istennel való út, az öröm és boldogság, és akik nem így élnek, azok rossz úton járnak.

Pál a Korinthusi gyülekezetet felhívja és nem önsajnálatra buzdít, még csak nem is bűnbánatra jelen esetben, hanem azt mondja: Nyomorúságotok van? Szorongatnak benneteket? Nagyon jó, akkor jó úton jártok. Használjátok ezt ki, nézzetek előre.

⁶*Ha szorongattatunk, ez a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk.*

Táborunkban elmentük kirándulni, hegyet mászni. Egy elég nehéz útvonalat választottam, de mivel már jártam ott, tudtam, hogy megéri az erőfeszítést, hiszen ritka szép kilátás tárul az ember szeme elé. A társaság egy része lelkesen ment felfelé a meredek hegyoldalon, de azért voltunk, akik lemaradtunk. És bár bevallom, hogy néha nekem is nehezemre esett a következő lépést megtenni, de igyekeztem buzdítani, biztatni a velem együtt szenvedőket, sőt néha még hátulról toltam is őket. Tudtam, hogy mi a cél, ők nem tudták. Amikor felértünk, akkor természetesen ők is elismerték, hogy megérte, de menetközben többször feladták volna, de ezzel nem voltak egyedül, ha csak magam lettem volna, akkor nem biztos, hogy felmászom a hegyre. Egymás erőtlensége által, a közös szenvedésen keresztül jutottunk el a célig.

Azt hiszen jól leírja ez a történet, hogy miről is beszél Pál. A szenvedés nem megspórolható, ugyanakkor egymást tudjuk segíteni, sőt egy külső segítségünk is van, aki maga is elszenvedte az ember élet „nyűgét s nyilait”, aki maga is kísértést szenvedett, aki maga is elveszített barátot, családtagot, aki részese volt mindannak, amit mi itt életnek hívunk. Jézus Krisztus, aki a kereszten még sokkal többet is elszenvedett, mint az itt lévők többsége. Mert elszenvedte a halált, de le is győzte azt. Ő az, aki valóban képes a vigasztalásra.

Pál apostol mai alapigénkben tízszer használja a vigasztalás szót, ebből hétszer Istenre vonatkozik. Ami egyértelművé teszi, hogy ő a vigasztalás forrása, de ha ez nem lenne elég meggyőző, akkor ki is mondja: „minden vigasztalás Istene”. Igen, Isten az, aki vigasztalni tud, méghozzá úgy, hogy elküldi a vigasztalót, a pártfogót, az ő Szentlelkét.

Hogyan lehet a miénk ez a vigasztalás? Talán éppen ez a legfontosabb kérdés, akkor, amikor terheket hordozunk, amikor személyesen vagy éppen gyülekezeti szinten kell elszenvednünk a nyomorúságot. Pál nagyon egyszerűen fogalmaz az igében: Krisztus által. Az által a Krisztus által, aki ezt mondja: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok és én megnyugvást adok néktek. Menjünk oda hozzá, ahhoz aki a vigasztalás forrása. És vigasztalódjunk nála. És ha meglátjuk a másikon, hogy nem tud menni, akkor azok, akik már részesültek ebben a vigasztalásban tolják a többieket, tudva azt, amit Pál így fogalmaz meg: ⁷*A mi reménységünk bizonyos felőletek, mert tudjuk, hogy amiképpen részestársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is.*

Így vigasztalhatjuk egymást személyesen és gyülekezeti szinten is, akkor amikor szembesülnünk kell a testünk a világ és az ördög okozta szenvedésekkel, nyomorúságokkal, szorongatással. Amikor szembesülnünk kell hitoktatónk halálával, amikor hordoznunk kell az ezzel járó terheket, amikor személyesen is azt érezzük, hogy most a lejtőn inkább lefelé haladunk. Forduljunk meg, és induljunk el fölfelé, és érezzük az ő kezét a hátunkon.